

vilde jeg anse for højst betænkeligt, ikke alene for Publikum i Almindelighed, men ogsaa særlig for Jærnbanefunktionærerne.

Det gør mig ondt, at den højtærede Minister har fastholdt de Betæneligheder, som han har udtalt lige over for Udvalget med Hensyn til Ændringen om at give Kromændene paa Landet samme Ret som Gæstgiverne i Købstæderne. Jeg kan forsikre den højtærede Minister om, at vi have overvejet dette Spørgsmaal meget nøje — vi have jo overvejet det efter Konferencen med ham. Men vi ere komne til den Erkendelse, at det er meget bedre at tillade den Slags Sammenkomster paa Kroerne end at forbyde dem, hvorved man paa den ene Side henviser dem, der nu have Lyst til lidt Munterhed en Aftenstund, til de nu trindt om i Landet værende Forsamlingshuse, hvor de saa paa en eller anden Maade indrette sig saaledes, at de faa det fornødne Svireri i Gang — og paa den anden Side udsætter en Kromand, der ikke godt kan nægte at skænke for en Mand, der kommer ind, og hvis Egenskab som rejsende han ikke er sikker paa, for en Denunciation til Politimesteren om, at Kroholderen har overtraadt sin Bevilling. Det forekommer os at være meget renere og klarere at give ham den Ret; han vil da være den, der er nærmest interesseret i at paatale enhver Smugkro, der findes i hans Nærhed, og man kan være ret rolig for, at han nok skal gøre Brug af denne Ret.

Vi have ogsaa efter Conference med den højtærede Minister taget det Spørgsmaal under Overvejelse, om man skulde gaa midt imellem 8 Dage, og en Maaned med Hensyn til de saakaldte Hotels garnis eller Pensionater, men vi have ikke formaet at se, at der egentlig vandtes stort derved. Det, som vi mene at burde hævde, er, at man ikke skal have Lov til saaledes ret aabenlyst at omgaa de Bestemmelser, i Henhold til hvilke andre beværtningsdrivende i dyre Domme have opnaaet deres Adkomst og derfor maa betale en betydelig aarlig Afgift. At de omgaa i meget stor Udstrækning, er sikkert, og det vilde ikke hjælpe stort paa det, om man forøgede de nugældende 8 Dage til det dobbelte, altsaa 14 Dage. Jeg mener, at det mindste, det kan være, er 14 Dage. Imidlertid antydede den højtærede Minister, at der mulig kunde være en anden Udvej, hvorved man kunde komme de virkelig gode og uadadelige Pensionater til Hjælp, og hvis et saadant Forslag skulde fremkomme fra den højtærede Minister, vil Udvalget

selvfølgelig tage det under den nøjests Overvejelse til 3dje Behandling.

Den højtærede Minister gjorde en lille Bemærkning til vort Ændringsforslag under Nr. 24, som jeg havde betegnet som redaktionelt. Jeg forstaa den højtærede Minister saaledes, at efter hans Mening lod den Maade, hvorpaa Regeringsforslaget § 28 er affattet, ikke Plads for nogen Tvivl. Men det er vor Opfattelse, at Regeringsforslaget gaar ikke vidt nok, idet det siger: „Den, der, uden at have Ret til Udsækning af Brændevin, Vin, og skattepligtigt Øl, handler med disse Varer, anses for ulovlig Udsækning, saafremt noget af Drikkevarerne fortæres paa Stedet. Paa samme Maade anses den Forbrugsforening, der blandt sine Medlemmer fordeler disse Drikkevarer til Fortæring paa Stedet.“ Men det, som vi ville slaa fast ved vort Forslag, er, at det ikke alene er strafbart at fordele disse Drikkevarer til Fortæring paa Stedet, men efter vort Forslag ere de vedkommende ansvarlige for, at de ikke blive fortærede paa Stedet. Altsaa, vi gaa et Skridt videre, vi gøre dem ansvarlige, hvad saa Uddeleren har foretaget sig eller ikke foretaget sig. Naar Drikkevarer blive fortærede paa Stedet, ifalder vedkommende Forbrugsforening Bøde. Vore Bestemmelser hvile jo paa den nugældende Ret, hvorefter Forbrugsforeninger kunde have Tilladelse til at fordele Brændevin i Henhold til Loven af 2den Juli 1870. Skulde den blive forandret, stillet Sagen sig jo anderledes, men saa vil den Bestemmelse, som vi foreslaa, heller ikke finde nogen Anvendelse, for saa vidt det overhovedet bliver forbudt Forbrugsforeninger at fordele Øl og Brændevin.

Det ærede Medlem for Færøerne (Petersen) tog meget varmt i Forsvar det Ændringsforslag, der var stillet af et enkelt æret Medlem (Hansen-Marsvinslund) under Nr. 4. Jeg kan meget godt forstaa, at man finder, der er noget ubilligt i dette Forhold, men det ærede Medlem gjorde os Uret, naar han udtalte, at vi havde begunstiget de Beværtere, der skænke berusende Drikke, over for de andre. Det er langt fra Tilfældet; vi stille dem ikke gunstigere. Vi forlange et langt højere Gebyr for at erhverve Adkomst og paalægge dem en meget betydelig aarlig Afgift, som de andre ere fri for, og hvad der er Hovedsagen for os med Hensyn til Afholdsbeværtere, det er, at de i alle Maader yde en personlig Garanti for, at de ikke ville misbruge deres Beværtningsret til at udsænke berusende